

16

Melisa Akkaya İzmir

Bize kendini tanıtır mısın?

Adım Melissa, 1995 Almanya'da Wuppertal'da doğdum ve büyüdüm. Bir tane abim var. Anne tarafım Selanik göçmeni ama annem İzmir'de doğmuş. Babam da İzmir doğumlu. 1970 yılında işçi olarak Almanya'ya gitmiş. Üç yıl önce abimle birlikte Türkiye'ye geldik, bir sene sonra annem ve babam geldiler. Annem burada bir güzellik salonunda çalışmaya başladı. Babam da bir okul kantininde çalışıyor.

Müzikle ilgilenirim, gezmek en sevdiğim şeylerden biri ve futbol oynamayı çok seviyorum. Almanya'da da futbol oynardım. Orada okul takımındaydım. Arkadaşlarla halı sahaya gidip maç yapardık. Almanya'daki okulum basitti. Ama Türkçeye hâkim olmadığım için burada derslerde zorluk çekiyorum. Bornova Anadolu Lisesinde 11. sınıftayım. Bir kez sınıfta kaldım.

Türkiye'ye neden döndünüz?

Almanya'daki yaşamımız çok iyiydi. Ama bizim orada geleceğimiz yoktu. Okumayın diyorlardı. Okumana gerek yok, bir yerde sen stajını yap orada bir meslek sahibi ol, bu kadar diyorlardı. Bizim orada durumumuz, okusak da okumasak da bir şey değişmeyecek şekildeydi. Bir meslek sahibi olamayacaktık. Ondan dolayı da Türkiye'ye, ailemizin yanına geri döndük. Dedemlerin yanında kadık. Bundan bir sene sonra dedem vefat edince annemler de dönmeye karar verdiler.

Oradaki okullar daha basitti. Daha rahat daha özgür gidiyorduk. Hiçbir şeye zorlanmıyorduk. Bizim çevremizdeki herkes yabancı olduğu için arkadaş ilişkilerinde, bize çok farklı bir gözle bakmıyorlardı. Burada ise Almancı diye

görüyorlar ve hemen sormaya başlıyorlar: “Neresi daha iyi, orası mı burası mı?” vb. Buradaki derslerimiz çok daha ağır ve zor. Burada, çok fazla ders çalışmamızı bekleyen bir eğitim sistemi var ama bunu kolaylaştıran hiçbir şey yok. Dediğim gibi orada daha rahattık ama geleceğimiz yoktu. Buradaki okullar bize iyi bir gelecek vaat ediyor belki ama zaten zor olan sistem özellikle yurt dışından gelenler için kat kat zorlaşıyor. Okulumu ve arkadaşlarımı seviyorum ama doğal olarak Almanya’daki okuluma da özlem duyuyorum. Ama Türkiye’ye kesin dönüş yaptık. Dönmeyi planlamıyorum. Ben avukat olmak istiyorum. Bu işi Türkiye’de yapmak istiyorum. Öncelikle bir üniversiteye girmek ve burada okumak istiyorum. Bazen Almanya’ya tekrar dönmek istiyorum. Orada yaşayabilecek miyim acaba diye bakmak istiyorum. Ama orada kalıcı olarak yaşamayı düşünmüyorum. Tercümanlık veya avukatlık gibi bir şansım da var. Bunu burada değerlendirebileceğimi düşünüyorum. Avukat olabilmek için dilimi geliştirmek, Türkçeye iyi bir şekilde egemen olmam gerekiyor ve sınavlarda da başarılı olmam gerekli.

Türkiye’de dil sorunun var mı?

Annem de bize Türkçeyi öğretmişti ama kullanmaya gerek duymadım. Sonuçta Türkçe konuşmamı gerektirecek bir durum yoktu. Annem Almancayı tam olarak bilmiyordu, yeni yeni öğrenmeye başlamıştı. Hala da tam olarak bilmiyor ve belirgin bir aksan bozukluğu var. Çok iyi konuşamıyor ama her şeyi çok iyi anlıyor. Babam zaten Almanya’da büyüdüğü için Almancayı çok seviyor ve anadili gibi konuşabiliyor. Sonuçta 40 senesi orada geçmiş.

Evde bazen Almanca bazen Türkçe konuşuruz. İkisini de karışık bir duruma getiriyoruz. Almancayı konuşurken Türkçe kelimeler de katıyoruz ya da aynı şekilde Türkçe başlayan bir konuşma Almancayla son bulabiliyor. Hiç tam bir dil konuşmuyoruz. Hep iki dili karışık konuşuyoruz.

Sence Almanya’daki Türklere ana dilinde eğitim verilmeli mi?

Türkçe mutlaka iyi bir şekilde öğretilmelidir. Ama eğitim Almanca olmalıdır. Eğitim Almanca olursa oraya uyum sağlamaları kolay olur. Ayrıca da Türkçe öğretimi yapılırsa kendi kültürlerinden kopmamış olurlar. Bu çocuklar

Türkiye'ye geldiklerinde çok zorluk çekiyorlar. Burada herkes şakalaşıyor gülüşüyor, Almanya'dan gelenler Fransız gibi kalıyorlar. Hiçbir şey anlayamıyorlar ve bunu yaşayan biri olarak söylüyorum ki çok kötü bir durum. Hiçbir şey diyemiyoruz sadece şaşırıp duruyoruz. Cevap veremiyoruz, evet diyoruz, hayır diyoruz. Ne bileyim, mantıksız bir cevap veriyoruz. Veya geç cevap veriyoruz. Ondan dolayı düşünüyorum ki bize bir eğitim verseydiler bizim için her şey daha bir kolay olabilirdi.

Eğitiminde ailen nelere öncelik veriyor?

Ailem beni yetiştirirken disiplinliydi. Benden çalışmamı bekliyorlar. O yüzden beni dershaneye yazdırdılar. Ama hani zorlamıyorlardı. Diyorlar ki: "Çalış, çalışmazsan da sen bilirsin ama çalış ki bizi de gururlandırsın. Çalışmazsan eğer sonuçta sıkıntı yaşarsın ve her koyun kendi bacağından asılır". Çalışmadığım zaman da benimle konuşmuyorlar. Bana karşı çok soğuk davranıyorlar. Çok aşırı disiplinli değiller ama ailemiz bizi iyi yetiştirdiği için bu çok fazla sorun olmuyor. Ama mesela dışarı çıkma konularında çok özgür değilim. İstedğim zaman hadi ben çıkıyorum deyip çıkma özgürlüğüm yok ama Almanya'da böyle değildi. Almanya'da yaşarken daha küçüktüm, o zaman çocuktum. Oyun oynamak için her gün mutlaka dışarı çıkardım. Orada zaten bizim evimiz çarşının ortasındaydı. Dışarı çıktığım zaman hep beş dakikada evde olabileceğim mesafelere gidiyordum. Burada ne çevreye ne bana güveniyorlar. Çünkü ben daha tam olarak alışamadım buraya. Annemler de bu konu hakkında zaten bana şunu söylediler: "Sen çevreye uyum sağladığında zaten seni serbest bırakacağız. Ağabeyin alıştı o bu yüzden daha serbest, zamanı geldiğinde sen de öyle olacaksın". Onların eğitim anlayışı buradaki diğer Türk ailelerden farklı değil Sanırım Türkiye'deki eğitim anlayışı ve sistem bütün aileleri aynı açmaza zorluyor. Dershane ev, okul özel ders arası koşturmaca da öğrencilere sosyalleşme olanağı tanınmıyor. Bense Almanya'daki gibi olmasını isterdim. Hem okul olsun hem de spor ve diğer sosyal etkinlikler olsun isterim.

Almanya'da yaşıyan Türk ya da Alman arkadaşların var mı ve onlarla ilişkileriniz ne durumda?

Almanya'da benim üç tane çok iyi arkadaşım vardı. Esra, Ayşe, Özlem ve ben birinci sınıftan beri bir gruptuk. Türkler grubu gibi bir şeydik. Her zaman birlikteydik. Onlar bizim evimize gelir, biz onların evine giderdik. Birlikte geçirdiğimiz zamanlarda çok eğlenirdik. Hiç ayrılmazdık. Hep birlikte dışarı çıkardık. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Dördüncü sınıfa kadar bütün zamanımız birlikte geçerdi. Dördüncü sınıftan sonra okullarımız değişti ve onlar başka okula ben başka okula gittim bundan dolayı birazcık uzak kaldık ama birlikte zaman geçirmeye devam ettik. Şu anda bile onlarla görüşüyorum. Onlarla ilişkimiz gayet iyi idi ve halen de iyi bir şekilde devam ediyor. Bunların yanısıra çok yakın Alman arkadaşlarım da vardı. Onlarla da halen görüşüyorum. Ama onlarla ben 6. sınıfta başka bir okulda gittiğimde tanıştım. 6. sınıftan 8. sınıfa kadar beraberdik. O yüzden Almanlarla da tanışıp yakın olmaya başladım. Aslında biz hep içimize kapanık insanlardık ve dördümüz bizden başkasını görmüyorduk. Başka kimseyle konuşmazdık ama sonradan sosyalleşmeye başladık. 50-60 tane Alman arkadaşımız oldu.

Orada erkek arkadaşınız var mıydı?

Orada erkek arkadaşım vardı. Burada da var. Ailem ters bir tepki verir - duymasınlar. Benim yaklaşık beş aydır bir erkek arkadaşım var. Almanya'da da yaklaşık bir buçuk senelik bir ilişkim oldu. Ailemin haberi yoktu. O bir Araptı. O zamanlar zaten daha çocuktuk bizim için sevgi aşk diye bir kavram yoktu. Etkilenmek vardı. Zaten erkek arkadaş, sevgili nedir onları bile doğru düzgün bilmiyorduk. Genelde bu konularda ailemle her şeyi paylaşırım. Ama Almanya'da iken evlenme muhabbeti geçtiğinde evleneceğim kişinin Türk olmasını istiyorlardı.

Almanya'da arkadaşlarımla geziyordum, eğleniyordum. Ama kesinlikle ders çalışmaya gerek duymuyordum. Çünkü zaten basitti, çalışmayı gerektirecek zorluk yoktu. Ondan dolayı genellikle geziyordum ya da evde bilgisayar başında oturuyordum. Almanya'daki hayatım hem eğlenceli hem de kolaydı. Kendimi hiçbir şeye zorlanmış hissetmiyordum. Burada sadece okula gidiyorum. Pek dışarı çıkmıyorum. Türkiye'de pek sosyal hayatım yok.

Eğer Almanya'dan gelmiş birisi olursa daha çabuk anlaşıyoruz. Kendimi Almanya'daki Türklerin yanında daha rahat hissediyordum, sanırım bu biraz da kültürel ortak paydalarla ilgili bir durum.

Kendini buraya mı yoksa Almanya'ya mı daha yakın hissediyorsun?

Mentalite olarak daha çok Alman olduğumu düşünüyorum. Mesela dakik olma konusunda, plan yapma konusunda, tertip ve düzen konusunda. Bunlar daha çok Almanlara ait özellikler ve bende de bulunuyor. Ailem beni Alman ya da Türk olarak değil daha çok modern yetiştirmek istediler. Ama Almanya'da kendimi daha iyi hissediyordum, kendimi Almanya'ya daha yakın hissediyordum. Çünkü orası benim doğduğum ve büyüdüğüm yer. Dışarı çıktığımda tanıdığım yerler görüyordum. Öğretmenlerin davranışlarını saymazsak, çünkü onlar bizi her zaman yabancı gibi gördüler, kendimi orada hiçbir şekilde yabancı hissetmedim. Orada doğduğum için kendimi oraya odaklamıştım, anayurdum gibi hissediyordum. Burada evimde otururken bile hala sanki benim evim değilmiş gibi, sanki misafirmişim gibi hissediyordum. Bakıyordum eve bu benim odam değil diyordum. Eğitim burada daha iyi diyorlar. Açıkçası ben öyle düşünmüyorum, çok gereksiz şeyler öğreniyoruz ve bu da insanı çok fazla zorluyor. Bunları yapmalarının sebebi hayatın zorluklarıymış, bir şeye kafayı odaklamak, hızlı öğrenmek gibi şeylermiş. Ancak bana hiç de inandırıcı gelmedi. Ama benim burada beğendiğim şeyler ise insanların daha sıcak olması ve ailemin de burada yaşamaya başlaması. Bu yüzden kendimi daha mutlu hissediyorum. Bir olay olduğu zaman ailemin yanında olabilmek hoşuma gidiyor. Daha güzel oluyor. Okulda benim uyum sağlamama ve alışmama yardım ettiler. Benim hiçbir zaman üzülmemi istemediler, hala da istemiyorlar. Buranın iyi tarafları çok var ama kötü tarafları da var tabii ki de. Mesela kötü taraflarından biri insanlara alışık olmadığım için garip bakmam. Doğal olarak onlar da bana öyle bakıyor. Bazen insanlar tarafından garipsendiğimiz ve bize kötü davrandıkları oluyor. Okulda zorlanıyoruz ve bu bizi olumsuz etkiliyor. Başka da kayda değer bir şey yok. Almanya'da sevdiğim ve özlediğim şeyler, arkadaşlarımla her zaman ne istiyorsam yapabilmemdi. Arkadaşlarım bizde kalabiliyordu ve ben de onlarda

kalabiliyordum. Her zaman eğleniyorduk. Okullarda hep beraber önemli günleri kutluyorduk. Dışarılara çok çıkıyorduk. Öğretmenlerle beraber neredeyse her hafta, her ay geziler yapıyorduk. Okul bu gezilere karışmıyordu, biz kendimiz planlıyorduk. Okul zamanında yapılan gezilere hep beraber gidiyorduk. Mesela o zamanlar tüm 7. sınıflarla beraber, eğlenmeye, bir şeyler içmeye, piknik yapmaya, lunaparka gidiyorduk. Kimse bize karışmıyordu. Ama burada bu geziler senede bir kere oluyor. Mesela Antalya'ya, Çanakkale'ye, İstanbul'a gidiliyor, o da 3-5 gün. Bundan başka yıl içinde hiç bir şey yok. Oranın insanlarına alışık olduğumdan dolayı daha fazla mutlu oluyordum. Aslında Almanya'nın her şeyini seviyordum. O zamanlar neleri sevip sevmediğime hiç dikkat etmedim. Şimdi burada insanın aklına geliyor neyi sevip sevmediği. Özleniyor, hatta çok özleniyor. Ama ben o zamanlar Almanya'yı özlerim diye hiç düşünmemiştim. Ama buraya geldikten sonra aklıma gelmeye başladı. Tüm bu yaşadıklarım, çok farklı bir şeymiş aslında. Çok zor bir şeymiş. Sandığım kadar kolay bir şey değilmiş. Aman, nasıl olsa hemen alışırım, tüm ailem orada, diye düşünmüştüm. Ama geldikten bir süre sonra ben geri dönmek istiyorum diye hüngür hüngür ağlamaya başladım. Tabii ki aileme genellikle göstermedim. Ama aslında artık pek de geri dönmek istemiyorum. Bazen iyi ki dönmüşüz, ne kadar güzel bir yer diye düşünüyorum. Ama bazen de keşke gelmeseydik diyorum. Almanya'da da bazen beğenmediğim şeyler oluyordu. Mesela öğretmenlerin davranış biçimini sevmiyordum. Niteliği düşük bir okula gittiğimiz için doğru düzgün okuyamayacağımızı düşünüyorduk bu da bizi üzüyordu. Bundan dolayı Türkiye'ye geri dönme fikri kötü gelmemişti. İyi ki dönmüşüz dememin sebebi de bu. Ayrıca, sülalemizden birisi vefat ettiğinde biz onların yanında olamıyorduk. Hep uzakta kalıyor ve üzülyorduk. Mesela orada bizim başımıza bir şey geldiği zaman kimsemiz olmuyordu, yalnız kalıyorduk. O yüzden geri dönmeyi çok istedik ailemizin yanında olmayı istedik.

Almanya'da yabancı, burada Almancı olarak dışlanmayla karşılaştın mı?

Evet oldu. Almanya'da yaşadığım bir olay var. Sınıfımda ırkçı bir örgütü destekleyen küçük bir grup vardı. Yabancı olduğu için bir kaç Alman çocuk

bir arkadaşımın üzerine yürümüşler. Onu sanırım Türk olduğu için yadırgadılar ve psikolojik baskı uyguladılar. Bu tür olaylar zamanla şiddete dönüşüyor ve ona karşı da bir reaksiyona neden oluyor. Kürt, Türk, Arap ve Alman ayrımı da bazen oluyordu. Bizim okulda farklı kökenlerden çok insan vardı. Bizim sınıfta yalnızca iki kişi Türktük. İki Türk olarak çok fazla zorluk çektik. Hem Almanlardan, Araplardan hem de Kürtlerden baskı görüyorduk. Bundan dolayı oldukça zorlandık. Hatta size yaşadığım bir olayı anlatayım. Biz arkadaşımınla sınıfta otururken birden herkes üzerimize gelmeye başladı. Bize “Siz hiçbir şey yapamazsınız, hiçbir şey beceremezsiniz, sonuçta Türksünüz, maymun gibisiniz, sizi buradan kovmak lazım,” gibi şeyler söylemeye başladılar. Hatta bizim bir beden eğitimi öğretmenimiz vardı, o bile bize “Siz hiçbir şey olamazsınız” diyordu.

Türkiye’ye gelince burada bazı öğretmenler saçma sapan şeyler yapmaya çalıştı. Beni burada sınıfta bırakmak istediler. Almancıym diye mi onu ben de hala anlayabilmiş değilim. Türkiye’de Almanya’dan geldik diye “Sen şimdi domuz eti yemişsindir, sen şimdi Müslüman da değilsindir.” gibi önyargılarla karşılaşıyorum. Yani iki yerde de uyum sağlayamadık. Öyle bir durum var ki “Burada Almancı, Almanya’da yabancı” tam olarak biziz herhalde! Buraya geldiğim zaman kendimi hep yabancı gibi hissettim. Hani bunların hepsi Türkçe konuşuyor diye ne yapacağımı şaşırmağa başlamıştım. Çünkü ben Türkçe bilmiyordum, Almanca konuştuğum zamanlar bütün kafalar bana çevriliyordu. Alışmam çok uzun zaman aldı. Mesela ben ilk sene çok büyük zorluk çektim. Her yerde bana garip bakıyorlardı. Sanki ben Almanya’dan değil de uzaydan gelmişim gibi.

Dinin senin ve ailen için önemi nedir?

Din, bizim aileyi hiç etkilemiyor, biz hiç umursamıyoruz. Aslında annem müslümandır. Çok tutucu değildir ama dinine sadıktır. Olabildiğince dininin dediklerine uymaya çalışır. Beni hiç müslümanlık konusunda zorlamamıştır. Babam hiçbirine inanmadığı için orada işler biraz karışıyor. Hepsine biraz inanıyoruz biraz inanmıyoruz diyebilirim. Ama tamamen inandığımız ortak bir dinimiz var diyemem. Babam hiçbir konuda tutucu değildir.

Din açısından sadece bayramlar bizi etkiliyor. Yine de kurban bayramında kurban kesilmiyor. Ramazanda oruç tutulmuyor. Tamam, herkesin bir inancı var. Hepimiz başka bir şeye inansak da neye inandığımızı pek belli etmiyoruz.

Sen Müslümansın sen bunu yapmak zorundasın bu farz kılınmış gibi bir yaklaşımı sevmiyorum. Onlara inat etek giymek istiyorum, mini şortlar giymek istiyorum. Saçlarımı onlara karşı savurmak istiyorum. Kısacası türban olayını da vücudun bütünüyle örtülmesi olayını da hoş bulmuyorum. Oradayken de bulmazdım. Oradayken de Almanlar da “Senin annen kapalı değilmiş, senin annen nasıl Müslüman, nasıl Türk, sen büyüdüğünde kapanmak zorunda mısın, ailen seni kapanmaya zorluyor mu?” diye soruyorlardı. Bütün Türkleri, Müslümanlığa aşırı düşkün ve bu uğurda her şeyi yapabilirmiş gibi tanıyorlar. İran gibi, Arabistan gibi sanıyorlar.

Her iki kültürü karşılaştırdığında ortak ve farklı yönler nelerdir?

Zıt yönleri oldukça çok. Düzen - düzensizlik ve kural - kuralsızlık. Orada asla kurallara aykırı hareket edilmezdi. Buna gerçekten çok dikkat ediyorlardı. 18 yaşından küçüklere asla sigara verilmiyordu. 16 yaşından küçüklere bira verilmezdi. Özellikle trafik konusunda çok dikkatliydiler. Mesela bir yaya olarak bile kırmızı ışıkta geçersen sana hemen ceza keserler. Bir araba kırmızı ışıkta geçerse gerçekten çok büyük cezalar veriyorlar. Bu onların yaşam tarzı olmuş bir yerde. Türkiye'ye geldiğimizde de en çok garipsediğim şey yaya geçidinin siyah olmasıydı. Hatta abimle aramızda şakalaştık acaba bu ölüm mü demek diye. Yaya geçidinde arabalar hiç durmuyor. Biz arabalara bakıyoruz. Arabalar bizim orada olduğumuzu fark etmiyorlar bile. Almanya'da yaya olsun olmasın orada dururlar daha sonra devam ederlerdi. Türkiye'de bunu çok garipsedim. Hatta bir keresinde birisinin arkasından, yaya geçidindeyken, sen ne yapıyorsun diye bağırılmışım. Başka ilginç bir durum Almanya'da her yerde otopark yerleri var. Burada insanlar yolun ortasına arabasını park edip gidebiliyorlar. Bu da insanları çok rahatsız ediyor. Ve de kurallara uymadıkları için kaza oranı artıyor.

Konu her ne olursa olsun Almanlar biraz daha fazla düzenli ve titiz davranırlar, yaptıkları işi ciddiye alırlar. Türkler ise nerdeyse hiç düzenli değildirler. Zamanlama açısından, dakik olma açısından çok farklıyız. Örnek vermek gerekirse, saat dörtte olan bir buluşmaya bir Alman oraya dörde beş kala gelir, bir Türk ise dördü 20 geçe ancak gelir. Onlar yapacakları işleri çok önceden planlar, düzenler ve ona göre de hazırlıklarını yaparlar. Türkler ise hep son dakikaya bırakıyorlar.

Almanya'da güzel bir bayram olarak "Karneval" var. Sokaklarda herkes buluşuyor. İnsanlar ilginç ilginç kostümler giyip dışarı çıkıyor ve kimse onları garipsemiyor. Çok eğlenceli oluyordu bunlar. Bütün halk oraya toplanıyor ve kocaman arabalar geçit töreni yapıyor. İnsanlara şeker atılıyor. Herkes oraya torbalar ya da şemsiyelerle gelir zaten. O şemsiyeleri ters çevirip şeker doldururlar. Tüm gün şarkı söylerler. Burada böyle bir şey olsa insanları rahatsız ederlerdi, insanlar birbirlerini ezerdi o şekerleri alabilmek için. Burada televizyonda görüyorum bedava bir şey dağıtıldığında bütün millet oraya saldırıyor ve birbirlerini eziyorlar. Burada kurban bayramlarında her yerde hayvan kesiliyor. Bazen TV'de kaçan hayvanların durumunu dehşetle izliyorum. Çocukların gözleri önünde hayvanlar kesiliyor. Her yer kan ve çöple doluyor. Onların bayramlarını gördükten sonra, buradaki kurban bayramı çok farklı gözüküyor tabii bana. Ben ona daha çok katliam gözüyle bakıyorum. Çünkü o kadar hayvanın orta yerde kesilmesini çok yanlış buluyorum. Ve hiçbir zaman da kabul etmeyeceğim. Zaten beni İslam dininden soğutan şeylerden biri de kurban bayramı sanırım. O hayvanların acı çekmesi beni üzüyor. Üstelik insanların bunu Allah için yapması ve bunun Kuranın emir diye verilmesine sinirlerim bozuluyor açıkçası.

Sence Türkiye Avrupa Birliği'ne girmeli mi?

Bu gidişle Türkiye AB'ye asla giremez diye düşünüyorum. Biz Türkiye'ye sadece İzmir olarak bakıyoruz ama Türkiye'de çok farklı yerler var. Bazı bölgeleri henüz değişimini tamamlayamamış. AB'ye ulaşmamız için zamana gereksinim var. Türkiye politik ve ekonomik sorunlarını henüz çözebilmiş değil. Türkiye'de 35 yıldır süren bir iç savaş var. İnsan hak ve özgürlükleri tartışmalı halde. Türklerin her zaman politik bir olayı vardır. AB böyle şeyleri

pek kabul etmez. Girerse de zaten Türk halkı ekonomik olarak çok kayba uğrar. Çünkü Türkiyenin tamamı İzmir gibi değil. AB Türkiyeyi bir bütün olarak ele aldığında bu işin olmayacağına karar verecektir.

Melisa, bize zaman ayırdığın için çok teşekkür ederiz.